

[Holstein.]

skulde være ganske tilsvarende til, hvad det faktisk er nu, og hvad det bliver i det væsentlige efter de Forslag, som nu gennemføres.

Det er derfor ganske ubeføjet at tale om, at Ligevægtsforholdet finansielt set mellem Hær og Flaade indenfor det samlede Forsvarsbudget er fuldkommen forrykket i Flaadens Disfavør og til Hærens Fordel. Saaledes er Forholdet slet ikke, finansielt set.

Men kan man da forsvarsmæssigt set, rent manøvre-mæssigt set, militærteknisk, kommandomæssigt set, sige, at Ligevægtsforholdet er forrykket? Jeg kan ikke se det, og jeg kan i hvert Tilfælde ikke se, med hvilken Kompetence det paagældende konservative Hovedstadsblad fører saadanne Synsmaader i Marken. Finansielt set vil det paagældende Blad ikke med Føje kunne hævde, at Ligevægtsforholdet indenfor det samlede Forsvar er nævneværdigt forrykket, og om det er det rent manøvre-mæssigt, organisatorisk, vil jeg dog mene, at det paagældende Blad ikke er kompetent til at udtale sig om.

Man kunde da spørge: Men hvad stilles der da Krav om i Stedet for fra dem, som raser over, at Flaaden, som det paastaas, forfordeles? Ja, der fremsættes et Synspunkt, som synes mig at være saa ringe og svagt fra de stærkt kritiserendes Side, at det for tjener at anføres.

„Det ønskelige vilde være“, siges der i den paagældende ledende og vejledende Artikel,

„at Hær og Flaade“

— efter Forliget —

„i indbyrdes Forstaaelse og solidariske om den nødvendige Resignation“ — altsaa det anerkendes, at en Resignation og ingen lille Resignation er nødvendig, det staar i det Afsnit, der omhandler det ønskelige i Modsætning til det, der kritiseres —

„fastholdt Princippet om et ligevægtigt“.

— fremhævet —

„Militærvæsen, hvilket Princip, hvor store Manglerne ved Praksis end maatte blive.....“

Der kommer det andet Forbehold. Først „den nødvendige Resignation“, dernæst, at det er givet, at „store Mangler i Praksis“ vil blive Følgen saglig-militært set. Men med disse to store Forbehold er Synspunktet dette, at Ligevægten mellem Hær og Flaade skal opretholdes. Men hvad sigtes der til, hvis det ikke er det budgetmæssige? Og der er Ligevægtsforholdet jo opretholdt.

Nej, jeg tror, at hvis der skal foretages Ændringer, saa er det ikke først og fremmest paa Flaadens Budget, men paa Luftforsvarets Budget. Det er der, de store Ændringer tiltrænges. Hvis det nogen Sinde i en overskuelig Fremtid paa Grund af den haarde Nød og den Tvangssituation, som den udenrigske Udvikling stiller Landets ansvarlige Myndigheder i, skulde være muligt at enes om at gaa til Forbedringer og Udvidelser af det gældende, saa er det først og fremmest paa Luftværnets Budget, at der maa ske Ændringer og Forøgelse.

Jeg synes, at det paagældende Blad og de, der deler dets Synsmaader, gør Landets Forsvar en daarlig Tjeneste, naar de bogstavelig talt ved at pege paa det, der er sket for Flaadens Vedkommende, giver Afrustningspolitikkerne en Anvisning paa Fortsættelse med Hensyn til Afrustningens Gennemførelse, idet de henviser til, at Flaaden i Virkeligheden er afrustet og kun er, hvad der for Flaadens Vedkommende er opstillet i det radikale Nedrustningsforslag. Saa siger de paagældende videre: Det næste Skridt er, at Hæren skæres ned paa samme Maade; naar man har gjort det for Flaadens Vedkommende og accepteret det fra de borgerlige Partiers Side, kan man lige saa godt gaa videre og acceptere, at det ogsaa sker for Hærens Vedkommende.

Dette er en Pegepind til Afrustningspolitikken behagelige Fortsættelse, og jeg synes, man gør Forsvaret en daarlig Tjeneste ved nu at pege paa de Veje, som man vil søge benyttet fra Afrustningspolitikernes Side, hvis de virkelig paa ny til Efteraaret med den højtærede Udenrigsminister i Spidsen under den storpolitiske Verdenssituation, som Europa befinder sig i, efter at have tiltraadt dette, vover at rejse den gamle Afrustningspropaganda paa ny i dette Land.

Naar den Tid kommer, da der er Forsvarsvillie i den danske Folkeopinion og Forsvarsvillie for Alvor paa den danske Rigsdag, saa er det aldeles ikke vanskeligere at bygge videre paa det Grundlag, der her er skabt, end det vilde være at bygge videre paa 1922-Ordningen i saboteret og forkrøblet Form, som vi har haft den i Aarevis. Og jeg tør maaske nok have Lov til at spørge ærede i øvrigt forsvarspolitiske Meningsfæller i baade Venstre og det konservative Folkeparti — ja, Venstre kan man se bort fra i denne Forbindelse —: Hvad vilde der være opnaaet af Fordele forsvarsmæssigt set ved at fortsætte med status quo for 1922-Ordningen, som den faktisk praktiseres?